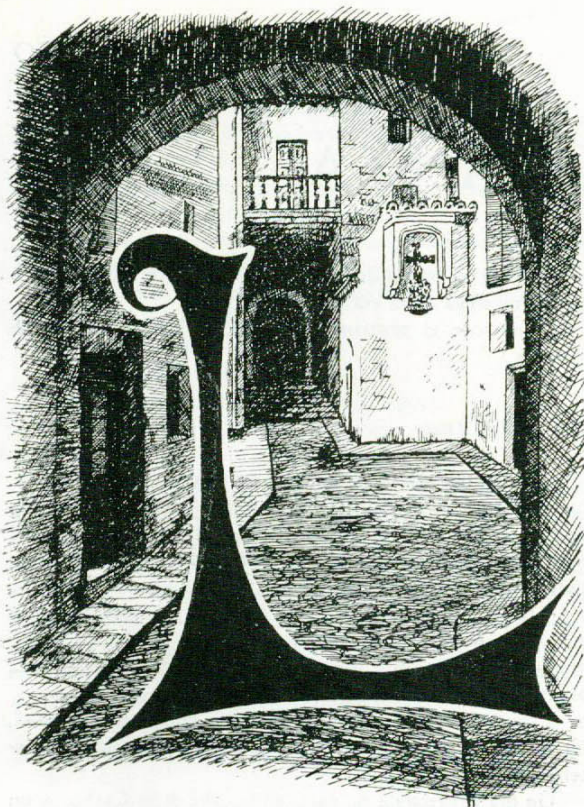

A PROCESSÓ

Ja ha pasat un atre any... Manos meus, los anys, que passen de pressa!

Sembla que va ser ahir, i ja tornem a trobar-nos damunt les Festes de la nostra Patrona. Ja som a la Cinta! Tornem a preparar-nos per a demostrar a la Reina del Cel i Mare de Tortosa, la fe inquebrantable que hem heretat dels nos-

tres pares i demostrar, una vegada més, que som dignes hereus d'aquells que van rebre lo Sagrat Cíngol com a prova de l'afecte que mos té la sempre dolça Verge Maria. I entre totes les festes religioses i populars que en honor de la nostra Mare se celebraran eixos dies, potser no n'hi ha cap que tingue tant adeptes entre la nostra gent com la processó, professó o provessó, que així, de les tres maneres, ho diem en lo nostre parlar vernacle.

Abans, com avui, tota la pagesia de les nostres hortes, lo primer dumenge de setembre, en acabar de fer la migdiada, se'n entra a Tortosa. Les dones, per arrapar puesto,

qui portant-se una cadira, qui anant a casa dels coneguts a emprar-ne una, qui assentant-se pels brancals. Los homens també entren, tots polits i tots mudats, pero no com a mirones, sino com a bons xics, per anar a la processó acompanyant a la nostra Cinta.

Llàstima que s'haiguen perdut les al·legories bíbliques! Qué bonic era quan passava Jacob, tot vellet i en lo seu cos arrupit, i sos dotze fills, en los seus pendons en lo nom de cadascú! Isaac, en lo feixet de la llenya al coll, i Abraham, son pare, en lo punyal a la mà; les samaritanes, en lo canteret al costat i fent lo romangó; los barbutos, en les seues grosses candeles i llargues barbes... I així anaven seguint moltes atres figures: lo rei David, en la seua arpa; Judit, portant lo cap que ha tallat a Holofernes; los barreiros de llargues cabelleres... Tot li donava a la processó un aspecte de magnificència, difícilment igualat.

No diguessem res de l'orde, fervor, respecte i veneració que es manifesta durant tot lo trajecte que recorre la processó, veritable demostració de l'amor filial que sentim per la nostra divina Mare.

Pero l'espectacle més gran i més tendre és, sense dubte de cap classe, l'entrada de la Santa Cinta a la catedral, autèntica explosió triomfal de la devoció popular. És quan esclata el cor dels tortosins en sentida exteriorització d'amor i de fe:

Hi han persones que en la vida entren a l'església, i, en canvi, fan tot lo que poden —venen de Barcelona, i potser més lluny— per a no perdre's l'entrada de la sagrada Relíquia a la Seu, canten les estrofes de l'himne en veu més alta que ningú, los seus crits de «Vixca la Mare de Déu de la Cinta!» sobresurten per damunt de tots i ploren, emocionats, davant de l'espectacle indescriptible i emotiu de l'entrada a la Seu.

Comencen les campanes del campanar a tocar totes alhora, i tot seguit los coets voladors, les rodes, les bengales, les traques... Vinga soroll i més soroll. Poc a poc va entrant la processó a la Seu. Ja arriba lo Sagrat Cíngol, i és allavons quan l'acte adquirix aquella solemne grandiositat que el fa tan únic, tan nostre, que ningú que no sigue tortosí pot sentir-lo ni pot emocionar-se tant. És lo moment que la Seu està ja plena de devots, tant plena, que no n'hi caben més. Tota Tortosa acudix a rendir homenatge a la seua Reina i Mare. És quan comencen les músiques a tocar la Marxa Reial i la gent entona les primeres estrofes de l'himne. Tot retronca d'entusiasme... Se fa un nus a la gola i les veus surten trencades... Ploren tots, homens i dones, vells i xiquets. La Seu se fa menuda; no hi cap tant d'amor i tant d'entusiasme com hi ha allí dins... I surten les notes de l'himne, escampant-se per tota Tortosa i elevant-se cap al Cel...

«Veni, tortosins!
La Cinta mo'l demana,
donem-li el cor!»